

KÁNTOR ZSOLT

Adrenalin-eufória

Plankton

Átjárónak nevezi pillanatot Kierkegaard –
Amin átlépünk és bekerülünk egy újabb létbe.
Ez az a hely, ahová el szeretnénk jutni.)Révbe(
Lenyomunk egy kilincset, és teszünk a lábunkkal
egy hosszú lépést, azaz átjutunk az otthonunkba.
Ami az örökkévalóság megművelt területe.
De hová lesz ebből a megfontoltság, a körültekintés?
A prudencia-patent? Meglepő. Ehhez nem kell.
Hol a kitapogatás lassú nyugalma?
Minek sietünk bárhová is eljutni, amikor nincs időnk semmire?
Amikor az ötletesség elsül, az útmutatás késik,
a fül süket a tanításra, a vonakodás kicseng,
de nem veszi fel senki. A segítség, a jó tanács
távrolról figyel, megáll-e önmagában a bölcsesség,
mint rutin? Az ész az ösztönök helyére is megszövi
a fátylakat. Akár egy pók. Nem szabad támaszkodni rá.

Elkóborolt profil

Mándy Iván 100

A nem látszás élővé avat.
Mint apokrif rózsza, a Hold fátyla alatt.
Selyemgubóba zárt kód.
Az ég, amely tartja, a gombokat.
Meleg színek és mély hangok. Matt kábulat.
Mintha lány pórázon sétáltatná a lelkét,
korrektorként olvassa a Kierkegaard-esszét.
Majd egy árny jelenik meg a falon.
Nincs nagylelkűség. A kegyelem: vagyon.
Mert felhasítja a várakozás
az éjszakát.
A gyűrött textus ünnepet ad át.
Ha rajong is titkon, most lefékez.
A szívében a gyűlölet mézédés.
S érteni kezdi, hogy Isten országa nem beszédben áll.
Erő kell, hogy áttetsző legyen a nyáj.

A tartózkodás koncentrátuma *Elképzelni, kitalálni?*

Gazdagodás és elmélyülés. Rögzíteni az emlékezetben az új információt. Mintha felírnánk a központi jegyzetlapra, az agyba, hogy hová tettük? Pedig nem tesszük sehová. Csak kattintunk egyet a szemünkkel. Becsukjuk és kinyitjuk. S másnap simán eszünkbe jut.

De nem mindegy, mire gondoltunk pont akkor? Elterelődött a figyelmünk, vagy megragadtuk az írott szó jelentését szellemi kezeinkkel? Lezáratlanságban marad minden, de lüktető módozatban. Élnek az emlékek. Ébren tartja a memóriát a kíváncsiság. A világot az emlékezet. Az én átírja önmagát. belerajzol a tegnapha. Zajlik az értelemalkotás. S bonyolódik a hatástörténet. Megrázzák esőcseppek köpenyeiket a bevált, egzakt szavak.

Az aspektus létmódja. Az interakció reflektál. Tehát megszólaltatásra szorul. A tényvilág artikulálja. A koncepció csak kullog utána. Végül megszületik egy módszer.

Ajtó nyílik a megértésbe. Csak kilincsre zárjuk, nem kulcsra. Egy jelentésképző impulzus ágál ellene. A fikció belefolyik a valóságba. Mégis szétválnak, emberi segítséggel, mint a tojássárgájától a fehérje. Ehhez azonban föl kell törni a dilemma csontthéját. Egyetértés alakulhat ki. A széttartó elemeket összekapkodja a kompozíció.

A kerubok és a szekér *Az Ige és a vér*

Mintha a levegővétellel együtt menne be a törvény.

A köd és az ózon elegye.

Majd megragadja a nyelvét az embernek.

Mintha belemártanád az orrod a mézbe.

Ilyen illatú lehetett Jézus vére.

Életben tart a dac és belesétálsz az égbe.

A pocsolyába, amit az olaj fest kékre.

Álmodban a kenyeret feszítik keresztre.

A pillangók beleragadnak a vérbe.

S a napkorongból csavarni lehet a vérsavót.

A vers-savat.

A római katona megtörli a dárdát, amit betolt.

A bordák között van a rés, amit átütött.

Kerubok állítják helyre a lelket s a tüdőt.

Majd Illés és Mózes jönnek le egy márványlépcsőn.

Olyan a szekér, mint egy menóra. Hét cső.